

Kurt Hansen (VS):

Under førstebehandlingen af dette lovforslag spurgte jeg to gange arbejdsministeren, hvorvidt de arbejdere, der havde mistanke om at være udsat for en produktion, hvori der indgik stoffer og materialer, som kunne være helbredsnedbrydende, ville have adgang til det register, der nu skulle oprettes, således at de kunne se, hvad der var registreret omkring det pågældende stof eller materiale, som de nu var udsat for i produktionsprocessen.

Det viste sig, at arbejdsministeren dengang ikke var i stand til at besvare spørgsmålet, simpelt hen. Arbejdsministeren vidste altså ikke dengang, om de, der arbejdede med stoffet eller materialet, havde denne adgang. Noget så principielt var ikke afklaret, da dette lovforslag var til første behandling. Hvorfor nu ikke det? Det hænger naturligvis sammen med, at dette alene er bestemt fra EF. Det er EF-bureaukratiet som sådant, der har udformet, taget initiativ til denne lovgivning. Lovgivningen retter sig ind på en sådan måde, at den til enhver tid kan tilpasses det, man kalder for den 6. ændring i 1967-direktivet. Man skal altså på baggrund af, hvad man får forhandlet sig frem til omkring denne 6. ændring, indrette hele lovgivningen.

Når man stemmer om dette, ved man altså ikke, hvad der er indholdet i arbejdsmiljølovgivningen på dette felt, altså omkring stoffer og produkter, der kan være farlige; man ved ikke, hvordan og hvorledes man vil tackle situationen, fordi man venter på denne 6. ændring.

Men nu er det jo sådan, at der ligger et så godt som færdigforhandlet udkast til denne 6. ændring. Det ved vi. Jeg har fået det oplyst af nogle af de folk, jeg arbejder meget tæt sammen med omkring arbejdsmiljøproblemerne. Jeg ved, at en af mine gode kammerater har set udkastet til denne 6. ændring. I principperne ligger det færdigforhandlet. Det, der er tilbage, er alene at blive enige om nogle enkelte sætningsformuleringer, nogle enkelte ord.

Det principielle i den 6. ændring af 1967-direktivet er altså helt klarlagt, og derfor vil jeg godt spørge arbejdsministeren her under andenbehandlingen: er det ikke muligt, at vi kan få dette udkast frem til arbejdsmarkedsudvalget, således at vi dér har en mulighed

for at bearbejde dette lovforslag noget grundigere, få en rimelig indsigt i, hvad det egentlig handler om, således at det ikke bare er noget, der bliver vedtaget og så bliver udfyldt rent administrativt, afhængigt af, hvordan 6. ændring af 1967-direktivet faktisk kommer til at se ud?

Under de radikales udsendelse om det direkte valg til EF-Parlamentet hørte vi de radikale repræsentanter sidde og sige: vi vil på ingen måde lade os diktere af EF, hvad angår f. eks. det sociale område, under ingen omstændigheder; her ønsker vi, at det skal være rent nationale afgørelser, som skal være gældende. Jeg vil godt sige til de radikale i den anledning, at dette er fuldstændig at give en blankocheck til, hvad man kan kalde EFs sociale udvalg. Det er det, der sidder og bestemmer og skal udfylde rammerne. Dette er, hvis man ser EF-politisk på det, socialpolitik, så det vasker sig, og derfor må det mildest talt forbløffe, at de radikale fuldstændig uden betænkeligheder er gået ind på at overlade en så vigtig og principiel del af det socialpolitiske til EF-bureaukratiet.

Det har også været nævnt før – jeg tror, det var hr. Ole Henriksen, der gjorde det – at arbejdsministeren altid lægger stor vægt på de udtalelser omkring lovforslag, som kommer fra fagbevægelsen. Jeg tror, arbejdsministeren har gjort sig bekendt med, at der kom en pressemeddelelse fra Arbejdernes Fællesorganisations miljøkonference mandag den 7. maj 1979, hvori der bl. a. står – jeg citerer fra den udtalelse, der kom fra miljøkonferencen:

»De forslag, der er fremlagt af regeringen til ny lov om kemiske stoffer og produkter og til ændringer af arbejdsmiljøloven, tilgodeser slet ikke vore krav og indeholder tilmed punkter, som vi må tage afstand fra. Princippet om tavshedspligt og bestemmelserne, der tager sigte på at »beskytte« fabrikkshemmeligheder, kan vi ikke acceptere. Vi må forlange fuld offentlighed, når det drejer sig om vort liv og helbred.«

For en ordens skyld skal jeg meddele arbejdsministeren, at denne udtalelse er underskrevet af ingen ringere end LO-formanden Thomas Niensens bror, Arne S. Nielsen, som var mødets dirigent. Dette må vel gøre et vist indtryk på den højtærede arbejdsminister.

Så vil jeg godt stille yderligere et spørgsmål til arbejdsministeren, og det lyder: be-